

да се готви за въстание. Главатарети на пригответованото въстание си бѣха избрали по една област. Под-прочуть отъ тѣхъ бѣше единъ младъ момъкъ, ІА. Бенковъ, отъ Копрившница, който зе име Георги Бенковски и бѣше, право да речемъ, главата на движението. Двамата други бѣха Ванковъ и Икономовъ и двамата изъ Русе.

Като се боаха за прѣчки отъ страна на Гръцити, никакво опитване за повдигане не се направи въ Македонина, освѣнъ само въ Разлогъ. Въ цѣлата Пловдивска и Сливненска област и една часть отъ Софийската въ всакой тако-речи градъ се съставили комитети да подканетъ жителити да вдигнатъ глава и да пригответоватъ оръжие и пари. Проводиха се въ Цариградъ 1450 лири до търговцити съ просба да пратетъ оръжие въ Загора, както направиха и по-напрѣдъ. Търговцити отговориха, че правителството не зело строги мѣрки да се не испразгатъ оръжия по желѣзницата, та не могатъ да пратетъ тоа пѣтъ. Остатѣкътъ отъ парити са проводи въ Букурештъ за да купетъ стари пушки до 6000 и да гледатъ да ги прѣкаратъ въ България. Нъ въ същностъ ништо се не прати. Главатарети, като мислеха, че пригответоването се не свършило, опрѣдѣлиха деньтъ за 30 апр. за въставане; нъ за да закрѣпетъ по-добрѣ съгласието между различнити комитети и като се надѣваха за скоро обявене на война отъ Сърбина, рѣши се въ едно събрание, държано на 31 марта отъ главатарети Панагюрски, въстанието да стане прѣзъ половина та на май. Друго едно събрание се държало на 30 апр. въ селото Мечка, близу до Панагюриште. Въ събранието на Мечка, дѣто засѣдавали до 120 пратеници отъ разни мѣста, доказа се, че правителството не вече осѣтило за тѣхното намѣрение и, че не зело вече мѣрки. Намѣсто да отложатъ въстанието доклѣ се обрѣжи народѣтъ и се опрѣдѣли деньтъ за въстание — зашгото въ това врѣме Сливненската област не бѣше се споразумѣла направо съ Т.-Пазарджикската — Бенковски и други ти главатаре имаха лудостъ та да наченатъ ненадѣйно.

Тѣ мислеха да наговоретъ селата да въстанатъ, като ги увѣриваха, че тии нѣма да праветъ друго, освѣнъ да пазетъ селата си нѣколко деня, доклѣ пристигнатъ сръбскити и рускити войски, които вече идатъ на помощъ. Ништо не можеше да бѣде по-глупаво отъ кроежѣтъ на въстанницити. Намѣсто да събератъ една чета отъ юнаци добрѣ обрѣжени и бързоходци, които да прибродетъ страна та на всакѣдѣ, събориштецъ мостовети на желѣзницити, прѣкъсвалштецъ телеграфическити жици и сношенината на турската войска, която шгѣше да даде врѣме на всичкити области да се съединетъ и шгѣше да докара голѣми мѣчнотии на правителството, а най-много както то мислеше да отвори война съ Сърбина, а тии се ограничиха да направетъ окопи около нѣколко села, да изгоретъ станцията на желѣзний пѣтъ при Бѣлово и, ако вѣрвамъ турското приказване, да се опитатъ да изгоретъ Пловдивъ. Неблагоразумието на тоа кроежѣ и привождането му въ дѣйствието не най-добро доказателство, както ми и казаха мнозина отъ въстанницити, че тии са нѣмалы намѣрение да спечалетъ нѣшто съ оръжие, нъ са искали само да привлечатъ вниманието на правителството въ тѣхното оплакване. Тии никакъ си не въображавали за потѣпване на въстанието съ безчовѣчънъ начинъ, зашгото напрѣдъ въ подобни случаи, правителството се ограничаваше да хвашта или да распрѣснова въорѣженити чети и да наказова тѣхнити главатаре.

Мнимий кроежѣ на въстанницити, който се намѣри написанъ у едного отъ главатарети на въстанницити, убитъ близу до Срѣдецъ, и